לפי שיש חורת כלי עליו ומותר לטלטלו: ה"ג ור"י בן קיסמא שמו אמר סמהני אם לא הוה בהכ"נ זה ע"ז. הרי דאין לכעוס על דברים העשים בבהמ"ד: וחזר ר"י ואמר הדין מחבריה. וכי מה אתם מדמין נדון שלפניטו להתם דהתם חברים היו ולא היה להם לכעוס אבל ר"א מלמידי הוא ומותר לי לכעוס עליו: כן אוה יהושע. העיד עליו המקרא שכל מה שעשה מפי משה עשה אפילו מה שאתר סתם שהרי אי אפשר בכל דבר ודבר שאמר יהושע אמר כך אמר משה ואפילו הכי אסהיד קרא דמפי משה הוה אלא שהכל יודעין וכו': מאי דולי בלי היא שלא אמר הלכה משמו: ומשני דבעי וכו'. שרלה שיאמרו שמועה משמו אף לאחר מיחתו ואם בחייו לא יאמרו משמו כ"ש הרא חיי וקיים לעולים. בעה"או

ריבב"ן מתני' נשלשה פרקים חורמין את הלשכה. תחלה היו מניחין השקלים בשופרות שהיו במקדש כדתנן בפרקין דלעיל נתמלאו השופרות מניחין כל הכסף בלשכה ובג׳ פרקים הללו תורמין בג׳ קופות וכל קופה מחזקת ג' סאין והיא נקראת תרומה: בפרוס הפסח. ירושלמי א"ר אבהו כל הן דתנינן פרס פלגא דהיינו ט"ו יום קודם לפסח שהן חלי מל' יום שדורשין בהלכות פסח קודם לפסח והן גרנות למעשר בהמה שנתחייב לעשרן כתבואה שנתחייבה בגורן בתרומה לאחר שנעשה כרי. ירושלמי א"ר יוחנן מפני שהם פרקי לידה יש מהן שמבכירות סמוך לפסח ויש מהן שמאוחרות אחר פסח ר' אחא ור' תנחום בשם ריב"ל כדי שתהא בהמה מצויה לעולי רגלים והכי איתה בבכורות בפ' בתרה: בן עוהי הומר בכ"ט בהדר כו'. במהי קה מפלגי ר"ע סבר הדר סמוך לניסן זמנין חסר זמנין מלא זמנין דמקלע ביום ל' חמנין דמקלע ביום כ"ט מש"ה לא קבע ליה זמן ובן עואי סבר אדר סמוך לניסן לעולם חסר והלכך קבע ליה בכ"ט שהן ט"ו יום קודם לרגל באחד בסיון איידי דלא נפישי בהמות לעשר שרובן יולדות באדר ונחעשרו כבר אי אמרת ליקדום ט"ו קודם הרגל אדמטי רגל שלמי: בכ"ע באב. בן עואי לטעמיה דאמר האלולים מתעשרין לעצמן דמספקא ליה אי אחד באלול ר"ה למעשר בהמה אי אחד בתשרי ר"ה למעשר בהמה ופריך ליעשרינהו ביום ל' באב זמנין דמחסרי ליה לאב ובעינן למעבד היכירא לחדש ולישן כדכמיב עשר מעשר את כל חבואת זרעך אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן שנה שנה כל אחד ואחד בתוך שנתו ר אלטור ור״ש אומרים באחד בניסן דס״ל כרשב״ג דאמר שמי שבחות דורשין קודם לרגל בא׳ בסיון כדאמר בן עואי לעיל. בכ״ט באלול ר׳׳ אלטור ור"ם לטעמיה דאמרי באחד בתשרי ר"ה למעשר בהמה: וא"א לעשר ביו"ע. ופריך ותיפוק ליה דבעינן למיעבד היכרא לחדש ולישן חדא ועוד קאמר חדא דבעינן למיעבד היכרא לחדש ולישן ועוד מפני שהוא יו"ט וא"א לעשר ביו"ט מ"ט ועוד מפני ומשום] סהרתה שלובע בעשירי ברחש הכבש ואסור ללבוע ביו"ט וקשה בלא"ה נמי אין מעשרי ביו"ט דתנן בבילה בפ' בתרא אין מקדישין וכו" ויש לתרץ הואיל דומנן קבוע הוא מותר לעשר בשבת דאמר ר' יוחנן מקדיש אדם את פסחו

בשבת וחגיגתו ביו"ט ומפרש טעם לפי שקבוע

תקלין הדתין מוס נחלקו בו ר"א ור"י אם מוסר לטלטלו בשבת לנעול בו את הדלת כיון שיש חורת כלי עליי: קרעו משמע בכוונה נקרע משמע ממילא: בהכ"ג זה ע"ו. מושה שליע כך בחברים הוא דאירע וחאי מדמית לה שאני כועם על ר"א שהוא חלמידי: כנום לפניו ר"י בר"א. ג"כ לפיים: מאי כולי האי. למה הקפיד שלי כיע על ר"א שיאמר דבר משמיה ומשני אף דוד כ"ע על ר"א שיאמר דבר משמיה ומשני אף דוד בקש עליה רחמים: וכי עלהה ע"ד של דוד שיהא חי ופיים לעולמים. והלא כבר נוצרה מיתה לבני אדם ומיים לעולמים. והלא כבר כוצרה מיתה לבני אדם ביום לכיית לחתוכה. דע לביטה עד לייתי לעולות ביטה היה הראשון: בבכ"ל ובכמ"ד. בבכ"ל יאמרו תהלוחיו והבמ"ד. בבכ"ל יאמרו תהלוחיו והביטה והיים והביטה עלומי הבלכל היי שעה וחודה חיי עולה היה עבל היים שעה וחודה חיי עולה היה עבל עוה" ועוה"צ: רותשות. שאור המורה היולא מפי עוה" ועוה"צ: רותשות. שאור המורה היולא מפי שומים לחפיב של שומים לחפיב המאמת ופורה היי עוכם ומג נגד ע בן עזאי אומר בעשרים באורם של המולם ממקשר בהשלחת נפטו ולכן לחשות שתנגיע בן עזאי אומר בעשרים ויון עם דנש: חמר עמיק. יין עם; דמוא גנאל מפשח. "ו בניםן בא' בסיון בכ"ם מדמים לר"מ מאחרי כר: חקדם יפה דמתידוא לואי אמרו באחד לעשר ביו"ם אחל לר"מ מאחרי כר: חקדם יפה דמתידוא לואי אפשר לעשר ביו"ם אחל לואי לחוו כר: מיו מאחר ביו"ם אחל ליו לחוו לא אמרו באחד באחר בארי יום קודם למועד בנים. יים לה למון שפועה: פי שלח אחל לוו קודם למועד בבל ממייל לה הכל למדכם אף שימיה הדד שתח כ"כ בארור ובר': א"ר יוחבן במייל באחר א"ר בבל תאחר א"ר מששר נפסד מותים מנשר נפסד מהמות שנולדו לאסור באלה מעד מששר ובמייב אלו החתנים קבעו חכמים לכל ודי הבהמות שנולדו לאסור באלה מעד שעשר ובפ"ד בל המאחר א"ר בבל תאחר א"ר מששר הבהמות שנולדו לאסור באלה מע מששר ובמיים מעלים למעום הבמחות שנולדו לאסור באלה מעד שעשר ובפ"ד בל מנות מפרש בנמי: בל יודים שלה מעד במורת מפרש בנמי: בל שואי וושרת הברם מנוי עלת להג וכנגדם תקנו חכמים שלה ומנים לתעשר בהמה: בל פל יודים שלה ומנים לתעשר בהמה ביו שלה מעד במורת מפרש בנמי: בל שלה ומנים לתעשר בהמה ביו שלה ומנים לתעשר בהמה ביו שלה ומנים לתשר בהמה ביו שלה להגור בבל הארור וויש שלין יולדות עד בין עלת להג וכנגדם תקנו תכמים שלהה ומנים לתעשר בהמה: בל יודים שלה נמשר בהמה ביו שלה לה לוני בספח ות מלום לתור שלה בהמה ביו שלה מונים לתור בל המאור בהמה ביות שלה להנות בל המה ביות ביות שלה מונים לתחות בור ביות שלה לוני בספח ותהלומות קודם הברות ביות בל המונה ביות ביות ביות שלה להונים בל המונים בל המונים בל המונים בל היות בל היות בל המונים בל החלים בל היות בל המונים בל היות בל המונים להמונים בל המונים בל המ

לדי שסהא בהמה מלויה לעולי רגלים. דכיון דאין גורן מעשר בהמה עד פרוס הרגלים ומשהי אינשי בהמתן עד אותו זמן דלא לשחטינהו עד שיעשרם בומן הגורן שהוא סמוך לרגל ונמלא שיהיו בהמות מלויות לעולי רגלים ליקח מהן בין לאכילה בין לקרבנות: בל סאחר.

רבי אליעזר ורבי יוםי עד שקרעו ס"ת בחמתן קרעו ם"ר אלא שנקרע ספר תורה והיה שם זקן א' ורבי יוםי בן קסמא שמו אמר תמיהני אם לא הוה בהכ"נ זה בית ע"ז וחזר ואמר הכדין מחבריה נכנם לפניו רבי יעקב בר אידי א"ל כתיב ¹כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וגו' וכי כל דיבור ודיבור שהיה יהושע יושב ודורש היה אומר כך אמר משה אלא יהושע יושב ודורש ויודעין הכל שהתורה של משה היא אף אתה אליעזר ודורש והכל יודעין שהתורה שלך היא אמר להן מפני מה אין אתן יודעין לרצות כבן אידי חבירנו ורבי יוחנן מאי כולי האי דבעי דימרון שמעתא משמיה ואוראף דוד ביקש עליה רחמים שנאמר גורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיך סלה י וכי עלתה על דעתו של דוד שיהא חי וקים לעולמים אלא כך אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע אזכה שיהו דברי נאמרין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שמעון בן נזירא בשם ר' יצחק אמר כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה מפיו בעולם הזה שפתיו רוחשות עמו בקבר שנאמר 3וחכך כיין המוב וגו' דובב שפתי ישנים מהָ כומר של ענבים זה כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב אף שפתותיהם של צדיקים כיון שאומרין דבר הלכה מפיהם של קים שפתותיהן מרחשות עמהן בקבר מה הנאה לו בר נזירא אמר כהדין דשתי קונדימון רבי אמר כהדין דשתי חמיר עתיק (אע"ג דלית ליה) אע"ג דשתי ליה מעמא בפומא. (א)רב⁶⁾ גיד אע ג' ז שוני ליוז בעבא בפוכא. ישוב איז כ אמר האומר שמועה כשם אומרה יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו שנאמר יאך בצלם יתהלך איש כתיב זרב אדם יקרא איש חסדו זה שאר כל אדם ואיש אמונים מי ימצא זה רבי זעירא בא"ר זעירא יליתגן צריכין חששין לשמעתיה דרב ששת דהוא גברא מפתחא אמר ליה ר' זעירא לרבי אםי חכים רבי לבר פתייא דאת אמר שמעתא משמיה אמר ליה ר"י אמרה משמיה א"ל ר' זעירא אסי חכים ר' לרב דאת אמר שמעתתא משמיה יו אסי חכים די לדב האת אכנו שבעות אינו כומבירה א"ל ר' אדא בר אהבה אמרה משמיה אין דור שאין בו ליצנין כדורו של דוד מה היו פרוצי הדור עושין היו הולכין אצל חלונותיו של דוד אומרין לו דוד דוד אימתי יבנה בהמ"ק אימתי בית ה' נלך והיה דוד אומר אע"פ שמתכוונין להכעיסני יבא עלי אם לא הייתי שמח בדבריהם דכתיב ⁶שמחתי באומרים לי בית ה' גלך[ב]⁶ ⁷והיה כי ימלאו ימיך ושכבת את אבותיך אמר⁷) לו הקב"ה לדור ימים שלמים אני מנונה לך ולא ימים חסרים כלום שלמה בנך יבנה בה"מ אלא להקריב [נ]קרבנות ציבור חביב עלי צדקה ומשפט שאתה עושה יותר מן חביב" עלי צדקה ומשפט שאונה עושה הנה בק הקרבן שנא' "עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח: הדרן עלך מצרפין שקלים הלכה א מתני "בשלשה פרקים בשנה תורמין

את הלשכה בפרום הפסח בפרום העצרת בפרום החג יוהםי גרנות של של מעשר בהמה דברי ר"ע בן עזאי אומר בעשרים של בועשו בו בור דבר דע בן עוא אומי בעשה באב ותשעה באדר ובאחד בסיון ובעשרים ותשעה באב ר' לעזר ור"ש אומרים בא' בניסן בא' בסיון בכ"ט באלול ולמה אמרו בכ"ט באלול ולא אָמרו באחד בתשרי מפני שהוא יו"ם יואי אפשר לעשר ביו"ם לפיכך הקדימוהו בכ"ם באלול: נכו' א"ר אבהו כל הן דתנינן פרם פלגא (ב)פלגא דל' יום קודם למועד שדורשים בהלכותיו: והן גרנות וכו': א"ר יוחנן מפני שהן פרקי לידה ר' אחא (י)ור' תנחום בר חייה, בשם ריב"ל כדי", ישתהיה הבהמה מצויה לעולי רגלים א"ר יודן שלא יבא לידי בל תאחר א"ר יוסה כל יווו המשהה מבלו יויעובר בבל תאחר

בזמן הגורן שהוא סמוך לרגל ונמצא שיהו בהמות מצרות לעולי רגלים ליקח מהן בין לאסילה בין לקרבנות: **שלא יבא לידי בל האחר.** שמחוך שהוא חורם סמוך לרגלים לא ישכח מלהקריבן א״י אם לא יעשר כל פעם סמוך לרגל כי אם בפעם אחת יעשר כל בהמוחיו לא יביא כל מעשרוחיו ברגל הראשון לירושלים כי רב ממנו לאכלם ברגל א' ומתוך כך הוא משהה אותן בביתו ויבא לידי בל תאחר: כל המשהה טבלו עובר.

משנת אליהו

י"ד ס" רמ"ב סעיף ט"ז כ" דעות. ורפיט הגאון כת להחת ירושלנתי ובלי והפיא מירושלנתי ראים להיפך דהא קפיד ר"י וכי לא ידע הברייתא זגם ריב"א לא השיב לו מברייתא אלא א"ל איטן משמע איטן לבד ומלד המנהג ומ"ש בשבת פ"ט כלום יש עבד יש לחלק צין עבד לחלמיד רמ"ש בהגמי"י שם: הדרן עלך מצרפין שקלים

תורה אור השלם

ני באָשֶׁר צְּוֹה יֵיָ אָת מִשָּׁה עַבְּדוֹ כַּן צְוָה מִשָּה אָת יְהוֹשֶׁע וְכִן עֲשָׁה יְהוֹשֶׁע לא הַסִיר בְּנְבְּין מֵכֹל אֲשָׁר צְוָה יָיָ אָת מִשָּׁה: הושע יא טו 2. אָגוּרְה בְּאָהֶלְךְּ עוֹלְמִים אָחָסָה בְּטָבְר בְּנְבְּין סֶלְה: תחלים סא ה 3. וְחַבַּךְ בְּיֵין הַטוֹב חוֹלְךְ לְרוֹדִי לְמִישְׁרִים דּוֹבָב שְׁפַּתִּי יְשְׁנֵים: שיר השירים זי 4. אַךְ בְּצֵלָם יִתְהַלָּךְ אִישׁ אַךְ הָבָל יֶהָמִיון יִצְבּר וְלֹא יֵדְע מִי אֹסְבָּם:

ל) שבת פ"ק הל"ב וקדושיןפ"ל הל"ז, ב) למה לי שאני לריכין רחושין, ג) מילת והיה ליתא במהרא. ד) ירושלמי ברכות פ"ב הל"א ור"ה פ"א לנותר מותו. ביטון הי קלי ומדת ימי מה היא: הרי אמר הודיעני ה' קלי ומדת ימי מה היא: רוחשום. נעות: דובב שפסי ישנים. רישיה דקרא הל"א ומו"ק פרק ג הל"ז ודברים רבה פ״ה. ה) סוכה רוחסית, נעות: דובב שפחי שנים. רישיה דקרת מוחכית הטוב הלדמה. כלי שמניתין בו עובים עד שתחתמתיון והיין נות ללחה: שמניתין בו עובים עד שתחתמתיון והיין נות ללחה: דובב. היין רוחש ונע ויולא למעלה: קונדיעין. כוס של דבש עם יין ופלפלין: חמר עחיק. יין ישן: אש"ג. שכבר עבר זמן מה ששתה עדיין טעמו בפיו ובהא פליגי מ"ד כמלאן דשתה קודדיעין שעמו בפיו ובהא פליגי מ"ד כמלאן דשתה קודדיעין. ו) שם נח ח, עין משפם נר מצוה בעינו נמי שעשה מעשים טובים בעוה"ז כמו שיש א א מיי׳ פרק ב משקלים בקונדיטין עוד בשמים טובים אבל אמירת הלכה : סו"ס לחוד לא מהני ומ״ד כמאן דשתה חמר עמיק לעולם מהניא ליה אמירת ההלכה שיהו שפחוחיו דובבות בקבר: ה״ג רב גידל אמר האומר שמועה בשם ב ב מיי' פרק ז מבכורות הל"ח: ב מיני פ"ד מיו"נו הלכה בקבר: היג רב גידו מחר החוחר שחועה בשם אוחרה וכול. יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו שט"י כן יגיד הדבר על אופנו דעיקר הלימוד מרבו בראיית פנים דכתיב והיו עיניך רואות את מוריך: אך בללם. שעומד לנגדו והיינו ללם של רבו ימנהג אך בללם. שעומד לנגדו והיינו ללם של רבו ימנהג כ"ו ופ"ב מחגיגה הלכה :0 ע. ד ד מיי׳ פרק ז מבכורות :סל״ח האיש האומר השמועה: ה"ג כתיב רב אדם וכו' זה

שהים שהוות שפונושם. ב ג שיבי כי פודם ורו זה שאר כל אדם, וח"פ רוב בני אדם יקרא איש מורחו האינו מקפיד לומר בשם האומרו. ל"א הרב שבאדם כלומר מי שהוא גדול במורה יקרא כל איש ואיש מורת חסד שהיה על לשונו שיאמרו שמועות משמו

מפי השמועה בלבד כן פירש ביפה מראה וראשון נראה לי: זה ר"ז. שאינו אומר שמועה בשם אדם אלא א"כ נמאמת לו מי אמרה: ה"ג דאמר ר"ז

לים אנן לריכין חוששין לשמעתחיה דרב ששת.

וכ"ה בפ' קמא דשבת וה"פ אין אנו לריכין לחוש

לשמועות שחמר רב ששת בשם הגדולים: דהוח גברה מפחחה. שעיניו סתומות וכמו שקורין לסומה

מני נהור כך קורין אותו מפתחא לשון פתוח וכיון שאינו יכול לראות האנשים ששומע מפירס ואפשר שמא איניש אחרינא והוא טועה בטביעת קלא כן פירש ב"מ ולי נראה כיון שאינו רואה אינו יכול לכוץ הדברים שהרי אי אפשר לו לאמרה כאילו לכוץ הדברים שהרי אי אפשר לו לאמרה כאילו

בעל השמועה עומד לנגדו שהרי לא ראה אותו מעולם הלכך אין סומכין עליו בזה: ה"ג חכים ר" לבר פדה דאם אמר שמעסא משמיה. וה"פ וכי

מכיר אתה לבר פדה שאתה אומר שמועה משמו

שמא המגידים לך משמו משקרים. ל"א שמא בר פדה לא אמרה אלא איניש אחרינא אמרה: א"ל

ר"י אמרה משמיה. וחוקתו שאינו משקר: אין דור שאין בו לילנים. משום דבעי מימר שבדורו של

דוד היו לילנים והוא היה שמח במיתתו לכך מייתי

ליה הכח: **חימת יבנה בה"מ.** משום דהקב"ה חמר

לו רק אתה לא תבנה הבית נמצא חיי דוד מעכבין בנין בה"מ והיו אומרים מתי ימות ויבנה ביהמ"ק: יבא עלי. לשון שבועה הוא יבא עליו כך וכך אם לא שכדבריו כן הוא: שמחסי באומרים לי בים ה'

כלד. אע"ג שמיתתו תלויה בו כמו שמלינו במשה

במלחמת מדין: והיה כי ימלאו ימיך וכו'. קרא

יתירא הוא דה"מ למכתב והיה כי תשכב או כי תלד אל אבותיך והיה כי ימלאו ימיך ל"ל: י**מים שלמים** א**ני מונה לך.** אע"ג שע"י אריכת ימיו מתעכב בנין

הנית אנה כך, מע"ה מריכת יומי מתעכב בכין
הבית אני ממלא לך שנותיך מיום ליום שמעשיו
תביבין לפני הקב"ה מכנין בית המקדש:
הדרך עלך מצרפין שקלים
הלכה א מתני' נשלשה פרקים נשנה
הלכה א מתני' נשלשה פרקים נשנה
פורמין את הלשכה. שבה היו נותנין
כל השקלים ותורמין מתנה ג' קופות כדתון במיפל:
כל השקלים ותורמין מתנה ג' קופות כדתון במיפל:

בפרום הפסח. ט"ו יום קודם המועד ובגמ' מפרש: נפנים טפטת. טיירים קודם התופר ובגת תפום. והן גרנום של מעשר בהמה. ג' פרקים אלו הן ג' גרנות של מעשר בהמה שומנים אלו קבעו חכמים

לעשר הבהמה שנולדו וכמו שהגורן קובעה למעשר דגן כך זמנים אלו קובעות לאסור הבהמות שנולדו באכילה עד שיעשר אבל קודם הפרק מותר לאכול

אע"ם שלא עישר וטעם שקבעו חכמים ג' זמנים אלו וגם במאי פליגי הני חנאי מפרש בגמ': גב' כל הן דפנינן. כל היכא דמנן פרס פירושו המחלה ה

וה"ל המחלה משלשים יום שקודם המועד שדורשין בהלכות המועד: מפני שהן פרקי לידה. הא דתנן

והן גרנות למעשר בהמה היינו טעמא לפי שבזמנים הללו הבהמות יולדות שיש בהמות שמבכירות לילד

קודם פסח ויש בהמות שמאחרות עד בין פסח לעלרת ויש שמאחרות עד בין העלרת לחג: כדי

שתהת בהמה מצויה לעולי רגלים. דכיון דחין זמן לעשר הבהמות עד פרוס הרגלים משהי חינשי

בהמתם עד אותו זמן דלא לישחטינהו עד שיעשרם

נוסחת הבבלי

(א) רב גדיל אמר כו': (ב) פלגה בלי יום כוי: (ג) ר' תנחם בר חייא כרי כו׳: (ד) עובר תמן כו׳:

הגהות הגר"א

[א] ל"ל אף דוד: [ב] ל"ל מה כתיב והיה כי ימלאו ימיך ושכבת את אבותיך וכו': [ג] מלת לבור מיותר ול"ל אלא להקריב קרבנות וכו":

ציון ירושלים

כל המשהה טבלו עובר בבל תאחר. עי' רמנ"ס פרק יד ממעה"ק ה"ג שכתב סתם מעשרות ולא שכתב סתום מעשרת זהה הזכיר מעשר בהמה. ועי׳ תוס' ר"ה דף ד ד"ה למעשרות דה"ה תרומה

גליון הש"ם

[ħ] עני' בתוס' ר״ה דף ד ע״א ד״ה ומעשרות ול״ע שלא הביאו דברי הירושל' ובביאור דברי הירושלי ובניסור דברי הירוש' עיין ק"ע שפירושו דחוק ונראה דר"י בא ליתן טעם אמאי קבעו זמן ט"ו יום קודם החג דלכל הטעמים שנאמרו בזה היה מקום להקדים הזמן או לאחרו איזה ימים. ולזה בא ר"י ליישב דבאמת הדבר קשה הרי הנולדים אחר פרס החג עובר על ב"ת ועכ"פ על עשה ובאת שמה ועי׳ בט"ח בר"ה שתה ועיי בטיתו בריים דף ד' אמנס הדבר נכון דהרי אמרו בתענית דף י' ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת. וא"כ כיון שאותו שיבואו מנהר פרת שחתן שיכוחו וננסר פרת לירושלים נמשך הליכתן ט"ו יום דהיינו פרם מחג ואומן אין עוברין על העולדים אח"כ כיון שאין יכולין להביאן עמהם קבעו חו"ל זמן זה ולכך שהוא ומן קבוע לכל וכשם שאלו אין עוברין כך כל ישראל אין עוברין משא״כ אם היו מקדימין אז היו עוברין על הנולדי' לאח"כ וגם אם יקרבו לא יוכלו יום מירושלים חהו דבא יום מירושלים חהו דבא ר' ייסא לומר דבשביל דהמשהה טבלו עובר בב"ת לכך קבעו זמן זה ח"ב:

אֶת אֲבתִיךְ וְהַקִּינְתִּי אָת וְדְעַךְ אַתְרִיךְ אֲשׁר יַצַא ממְעֵיךְ וְהַבִּינִתִי אֶת מִמְלְבְתוּ: ש״ב ז, יב א. עשה צָדְקָה וּמִשְׁפָּט נִבְּחָר לִיִי, מְזְבָד: משלי כא ג